

Agata Łucja Bazak

Z dziejów pieszych pielgrzymek staszowian do Matki Bożej Sulisławskiej

**Z dziejów
pieszych pielgrzymek staszowian
do Matki Bożej Sulisławskiej**

Agata Łucja Bazak

**Z dziejów
pieszych pielgrzymek staszowian
do Matki Bożej Sulisławskiej**

Sandomierz 2020

Na okładce:
Obraz Matki Bożej Sulisławskiej i staszowscy pielgrzymi
w drodze do Sulisławic. 2011 r.

Projekt okładki: Agata Łucja Bazak, Tomasz Obara

Skład, łamanie i opracowanie graficzne: Tomasz Obara

© Copyright by Agata Łucja Bazak
Wszelkie prawa zastrzeżone

Materiały ilustracyjne zawarte w publikacji
pochodzą ze zbiorów prywatnych autorki

978-83-7639-220-2

Drogi Czytelniku!

Książka, którą trzymasz w dłoni, jest efektem pracy autora i wydawcy. Prosimy, abyś uszanował naszą pracę. Nie kopiuj większych fragmentów, nie publikuj ich w Internecie, szczególnie nie kopiuj i nie publikuj zdjęć. Cytując fragmenty, nie zmieniaj ich treści i podawaj źródło ich pochodzenia. Dziękujemy.

Wydawnictwo ARMORYKA
ul. Krucza 16, 27-600 Sandomierz
e-mail: wydawnictwo.armoryka@armoryka.pl
<http://www.armoryka.pl>

Spis treści

Wstęp	7
Rozdział I	
Sanktuarium Matki Bożej Bolesnej w Sulisławicach	13
1. Położenie geograficzne i przynależność administracyjna	13
2. Kościół pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny tzw. „stary” .16	
3. Kościół pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny tzw. „nowy” .19	
4. Najbliższe otoczenie kościołów.....	22
Rozdział II	
Obraz Matki Bożej Sulisławskiej	23
1. Pochodzenie i znaczenie obrazu Matki Bożej Sulisławskiej	23
2. Dzieje cudownego obrazu Matki Bożej Bolesnej z Sulisławic . 25	
Rozdział III	
Organizacja pieszych pielgrzymek staszowian do sanktuarium Matki Bożej Bolesnej w Sulisławicach	29
1. Początki kultu Matki Bożej Sulisławskiej w Staszowie	29
2. Piesze pielgrzymki do Sulisławic w XIX w.....	37
3. Staszowianie w Sulisławicachw okresie międzywojennym....	44
4. Pielgrzymowanie w czasie okupacji niemieckiej.....	50
5. Podtrzymywanie tradycji pątniczych w latach 1946-1980.....	51
6. Organizacja pieszych pielgrzymek po 1981 r.....	62
Dokumentacja zdjęciowa	75
Bibliografia	95

Wstęp

Parafia pw. świętego Bartłomieja w Staszowie powstała około 1325 r. Obecnie należy do diecezji sandomierskiej. Pierwotnie, aż do 1807 r. należała do diecezji krakowskiej, w latach 1807-1818 do diecezji kieleckiej, a od 1818 r. do diecezji sandomierskiej. W latach 1981-1992 diecezja nosiła nazwę sandomiersko-radoska, po czym w 1992 r. papież Jan Paweł II przywrócił jej aktualną nazwę. Natomiast pod względem administracji państwowej od 1999 r. leży na terenie województwa świętokrzyskiego. W latach 1975-1998 była w granicach województwa tarnobrzieskiego.

Parafia od początku swego istnienia obejmowała zasięgiem Staszów (prawa miejskie od 1525 r.) i Rytwiany, po czym ta ostatnia osada należała do niej do 1935 r. Ponadto w jej skład wchodziły także inne okoliczne wioski takie jak: Dobra, Adamówka, Kopanina, Podmaleniec, Poddębowiec (należą do niej do dziś) oraz Staszówek, Pociuszka i Radzików, (które obecnie wchodzi w skład miasta). W 1990 r. mocą dekretu bpa Edwarda Materskiego z terenów należących do parafii pw. świętego Bartłomieja wydzielona została parafia pw.

świętej Barbary, która wówczas swym zasięgiem objęła mieszkańców osiedla Wschód.

Kult Matki Bożej Sulisławskiej w parafii pw. świętego Bartłomieja w Staszowie, znany jest od około 1655 r. Wiąże się on z obrazem, jaki parafii w Sulisławicach w 1650 r. podarowała Dorota Ogrufina. Od tego czasu wraz z rozpowszechnianiem kopii obrazu szerzyły się liczne pobożne praktyki ku czci Matki Bożej Sulisławskiej. Były to m.in. specjalne nabożeństwa odprawiane w sulisławskim kościele, modlitwy przed obrazem Matki Bożej, kazania, odczytywanie intencji, wystawienie Najświętszego Sakramentu, litanie i uroczyste błogosławieństwa, jak również obchody świąt maryjnych, nowenny i odpusty z licznym udziałem wiernych staszowskiej parafii.

Wśród tych praktyk krzewionych ku czci Sulisławskiej Pani największą popularność zyskały pieśże pielgrzymki do sanktuarium w Sulisławicach, a także modlitwy przed cudownym obrazem, uroczyste Msze święte i związane z tym odpusty maryjne oraz praktyki takie jak: Anioł Pański, Różaniec, litania do Najświętszej Maryi Panny oraz pieśni.

Pani Sulisławska przez wieki pomagała mieszkańcom Staszowa w chorobach, w cierpieniach, w nieszczęściach, w różnego rodzaju kataklizmach, w wojennych zawieruchach i epidemiach, jakie nawiedzały staszowską ziemię. Dlatego dla tutejszych parafian jest potężną Orędowniczką i Pośredniczką we wszelkich sprawach zanoszonych do Jej Syna. „Maryja jest jak busola – kompas, jak świetlana gwiazda. Stale nas ukierunkowuje ku Słońcu sprawiedliwości, ku Chrystusowi! Maryja pociąga nas łagodnością i prowadzi do prawdy, rozprasza ułudy tego świata. Ona nam ukazuje najwyższe piękno, w którym nasz duch znajduje prawdziwy pokój. Uczy nas odkrywać świat ponad wszelką brzydotą – w jego rzeczywistości i w pierwotnej niewinności, taki jaki wyszedł z rąk swego Stwórcy i został odkupiony krwią Zbawiciela”¹.

¹ Jan Paweł II, *Z przemówienia do członków Głównego Komitetu Roku Maryjnego – 11 II 1988 r.*

Ruch, droga, krajobraz, nagle olśnienia, radosne odkrywania pielgrzymującego Kościoła, to wszystko towarzyszy staszowskiemu pątnikom w drodze do sanktuarium maryjnego w Sulisławicach. Kard. Stefan Wyszyński w 1971 r. powiedział: „Widząc was, pielgrzymów, wędrujących przez pola i lasy, przez osiedla, miasta, miasteczka i wioski – ludzie zastanawiają się nad celem waszej drogi, dlaczego idziecie? Przypominacie im, że jest Bóg, który pociąga serce Ludu Bożego i że są ludzie, którzy temu wołaniu Bożemu odpowiadają przez żywą wiarę”².

Staszowianie do swej Ukochanej Matki nigdy nie przestali pielgrzymować. Szli do Niej pieszo w czasie „potopu szwedzkiego”, szli, gdy Polska była pod zaborami, szli gdy trwała II wojna światowa, wierząc, że jako Matka nie pozwoli im zginąć z rąk okupanta, wędrowali do Niej, gdy w powojennej Polsce komuniści walczyli z Kościołem. Pielgrzymują też i dziś zanosząc przed Jej sulisławski tron swoje osobiste intencje i wszelkie sprawy Kościoła lokalnego, zawierając i jednocześnie prosząc nadal o nieustanną, macierzyńską opiekę.

Dobrze oddają to słowa pieśni śpiewanej na rozpoczęcie pielgrzymki: „Jak co roku dziś do Ciebie wyruszamy, wszystkie troski nasze z sobą zabieramy, choć przed nami droga trudna i daleka, nie lękamy się bo Ty tam na nas czekasz. Od zarazy Tyś nas kiedyś ratowała, kiedy w mieście wielkie żniwo śmierć zbierała, to przodkowie do świątyni Twej ruszyli, w długiej drodze zbawcze łaski uprosili. Choć mijają lata szybko – lecą wieki, tośmy pomni Matko Twej są opieki, dziś z nadzieją w długą drogę wyruszamy, że z dobrocią Twoją znowu się spotkamy. Gdy wieczorem dwie wieżyczki dostrzeżemy, to się wtedy wszyscy bardzo radujemy i zmęczenie ciężką drogą szybko mija, bo u siebie wkrótce witasz nas Maryjo”.

Tradycja pieszej pielgrzymowania w obydwie strony tj.

² S. Wyszyński, *Kazanie do pielgrzymów wygłoszone w kościele pw. Świętego Ducha Ojców Paulinów 6 VIII 1971*, Archiwum Warszawskiej Pielgrzymki Pieszej, [mps].

do sanktuarium w Sulisławicach i z sanktuarium do Staszowa nieprzerwanie trwa już blisko 200 lat. Wdzięczni staszowianie pielgrzymują do Matki Bożej każdego roku. Te piesze pielgrzymki mieszkańców Staszowa to fenomen na skalę diecezji sandomierskiej, a może nawet i Polski. A to zobowiązuje, szczególnie tutejszych mieszkańców i duchowieństwo do ciągłej pracy nad sobą. Prawdziwy czciciel Maryi bowiem zna i uznaje Jej godność, naśladuje Jej cnoty i odtwarza je w sobie oraz modli się do Boga za wstawiennictwem Maryi.

Wychwalanie Maryi jest łaską. Jako pierwsza dostąpiła jej święta Elżbieta. Dla staszowian czczących Maryję w Jej sulisławskim wizerunku to niezwykle przywilej i wielka łaska. Bowiem kto ma zwyczaj modlić się z Maryją, ten wraz z Nią radośnie uwielbia Boga Miłosiernego w „Magnificat”, ten wraz z Nią prosi Jezusa za ludzi w potrzebie jak Ona w Kanie, ten wreszcie z Nią i całym Kościołem błaga Boga o dar Ducha Świętego. Kto ma codzienny zwyczaj takiego modlenia się z Maryją, ten nigdy nie zgubi w swej pobożności Boga Ojca i dlatego Duch Pana nie będzie Bogiem nieznanym. Wtedy też pobożność będzie się pogłębiać.

Niniejsza publikacja nosi tytuł „Z dziejów pieszych pielgrzymek staszowian do Matki Bożej Sulisławskiej”. W rozdziale pierwszym omówiono: zagadnienia związane z położeniem geograficznym sulisławskiego sanktuarium i historią kościołów. Rozdział drugi ukazuje dzieje cudownego obrazu Matki Bożej Sulisławskiej. W rozdziale trzecim zaś mowa jest o historii pieszych pielgrzymek staszowian do Sulisławic. Ukazane są jej dzieje po najeździe wojsk Jerzego Rakoczego w XVII w. oraz po wybuchu epidemii cholery w mieście w 1831 r., trud pątniczy w okresie dwudziestolecia międzywojennego, a także konspiracyjne pielgrzymki w czasie II wojny światowej i w okresie szalejącego komunizmu, aż po czasy współczesne. Całość wieńczy dokumentacja zdjęciowa.

Zasadniczą podstawę niniejszej książki stanowią materiały zgromadzone w archiwach. Otwierają je źródła powstałe

w związku z funkcjonowaniem parafii. Kluczowe znaczenie miały dokumenty zgromadzone w Archiwum Diecezjalnym w Sandomierzu. Dużą wartość odegrał zespół dotyczący spraw parafii Staszów. Uzupełnieniem wyżej wymienionych źródeł były dokumenty pochodzące z Archiwum parafii pw. świętego Bartłomieja w Staszowie oraz materiały zgromadzone w archiwum autorki. Aby książka była bardziej czytelna, pozbawiona została odnośników bibliograficznych. Zawiera jedynie wykaz materiałów wykorzystanych bądź cytowanych w tekście.

Na końcu wyrazy podziękowania autorka składa: Annie Kos, Wiesławowi Kucy, Stanisławowi Ratusznikowi, parafiom: pw. świętej Barbary i świętego Bartłomieja w Staszowie za pomoc udzieloną przy gromadzeniu dokumentacji fotograficznej, jak również księżom proboszczom: ks. praładowi Szczepanowi Janasowi i ks. kanonikowi Edwardowi Zielińskiemu oraz Marcie Sarwie za współpracę i pomoc nad ostatecznym kształtem tej książki.

Agata Łucja Bazak

Rozdział I

Sanktuarium Matki Bożej Bolesnej w Sulisławicach

1. Położenie geograficzne i przynależność administracyjna

Sulisławice – wieś położona na trasie Łoniów – Klimontów w odległości około 6 km od Łoniowa w dolinie rzeki Koprzywianki. Obecnie znajduje się w gminie Łoniów, w powiecie sandomierskim, w województwie świętokrzyskim. W latach 1975-1998 położona była w województwie tarnobrzeskim. Dziś Sulisławice znane są przede wszystkim jako sanktuarium maryjne, określane przez duchowieństwo i wiernych diecezji sandomierskiej „Częstochową Ziemi Sandomierskiej”.

Historia Sulisławic sięga zamierzchłych czasów. Według tradycji w miejscu, gdzie dziś znajduje się kościół, w czasach pogańskich znajdowało się miejsce kultu – święty gaj, w którym oddawano cześć bożkom. Dlatego też istnieje domniemanie, iż wioska ta mogła powstać jeszcze w czasach

przed przyjęciem chrześcijaństwa przez Mieszka I lub zaraz na początku kształtowania się naszej państwowości.

Początkowo nazywała się Sulisławicze, potem Sulisławce, a od XV w. nosi obecną nazwę Sulisławice. Jej założycielem był najprawdopodobniej woj Solisław lub Sulisław, po którym Sulisławicze czyli jego potomkowie wioskę tę odziedziczyli.

Po Sulisławiczach kolejnymi właścicielami Sulisławic byli: w wieku XII i XIII Cystersi z Jędrzejowa, w 1366 r. Ilik i jego syn Irman, a następnie Marek z Sulisławic, w XV w. Jan Lenartowicz, Albert Gorzyczeński i Mikołaj Lipnicki, w XVI w. Mateusz Czartkowski, Mikołaj Krzysinowski i Stanisław Wolski, w XVII i XVIII w. Adam Szczucki, Krzysztof Młodziejowski, rodzina Dmochowskich, Ludwik i Andrzej Chabielscy oraz rodzina Jawornickich. W XIX w. Sulisławice tak, jak w poprzednich wiekach również często zmieniały swoich właścicieli, którymi byli: rodzina Sołtyków, Żeleńskich, Ignacy Hejman, Julian Morstin, rodzina Mireckich, Roch Zarzycki, Jan Dobrzański i wreszcie Edmund Piotrowski, który w latach 1900-1911 Sulisławice rozparcelował.

W czasach II wojny światowej w Sulisławicach mieściły się tajne kwatery oddziału partyzanckiego „Jędrusie”, a w podziemiach sulisławskiego kościoła działała tajna drukarnia gazety „Odwet”, która redagowana była przez tenże oddział.

Warto zaznaczyć, że oddział partyzancki „Jędrusie” wywodził się z lokalnej organizacji konspiracyjnej Odwet i działał w latach 1941-1945 na Kielecczyźnie i Podkarpaciu. Założycielem i pierwszym dowódcą Jędrusiów był Władysław Jasiński ps. „Jędrus”, twórca organizacji konspiracyjnej Odwet w Tarnobrzegu. W początkowym okresie oddział prowadził przede wszystkim rekwizycje w majątkach zarządzanych przez Niemców oraz kolportaż podziemnego pisma „Odwet”. „Jędrusie” prowadzili również działania charytatywne, polegające na niesieniu pomocy aresztowanym i ich rodzinom oraz organizowanie sieci punktów wysyłkowych paczek żywnościowych dla polskich jeńców osadzonych w obozach niemieckich.

W tym czasie oddział liczył około 60 ludzi. Po śmierci W. Jasińskiego 9 stycznia 1943 r. nowym dowódcą „Jędrusiów” został Józef Wiącek ps. „Sowa”.

Oddział partyzancki „Jędrusie” współpracował także z Armią Krajową i Batalionami Chłopskimi. W okresie realizacji planu „Burza” stał się 4. kompanią 2. Pułku Piechoty Legionów Armii Krajowej Ziemi Sandomierskiej. W tym czasie oddział liczył ponad 250 ludzi. Wraz z całym Pułkiem podjął marsz na pomoc walczącej Warszawie, dochodząc do Nowego Miasta nad Pilicą, gdzie 24 sierpnia cała 2. Dywizja Piechoty Legionów AK otrzymała rozkaz powrotu na Kielecczyznę. Tam oddział „Jędrusiów” wziął udział w walkach toczących się o przyczółek Sandomiersko-Baranowski. Po rozczłonkowaniu 2. pp Legionów AK, „Jędrusie” przedostali się w Góry Świętokrzyskie, gdzie przebywali do stycznia 1945 r., czyli do wkroczenia na te tereny Sowiec. Wtedy to oddział został rozwiązany. Nastąpiły represje i aresztowania przez NKWD i UB. Wielu „Jędrusiów” zostało zesłanych na Syberię do łagrow, część otrzymała długoletnie wyroki więzienia.

Obecnie Sulisławice liczą ponad 400 mieszkańców. Znajduje się tam oprócz sanktuarium także szkoła podstawowa, Niepubliczny Zakład Medycyny Rodzinnej, apteka i kilka sklepów.

Natomiast parafia rzymskokatolicka w Sulisławicach erygowana została w 1328 r. i nosi wezwanie Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, należy do diecezji sandomierskiej, dekanatu koprzywnickiego. Obecnie liczy 2522 wiernych. Od 1951 r. zarządzają nią Zmartwychwstańcy. Oprócz Sulisławic należą do niej wioski: Bazów (2,5 km), Bukówki (6 km), Dmosice (5 km), Gieraszwice (3 km), Jeziory (2 km), Królewice (4 km), Ruszcza (1,5 km), Ruszcza Kol. (5 km), Rybnica (5 km), Skwirzowa (1 km), Wojcieszycze (2 km), Wólka Gieraszwowska (4 km), Zgórsko (4 km). Na terenie sulisławskiej parafii znajduje się także kaplica pw. Miłosierdzia Bożego w Gieraszwowicach.

Warto również zaznaczyć, iż przez Sulisławice przebiega droga krajowa nr 9 z Radomia do Rzeszowa, a także prowadzi kilka tras turystycznych m.in. z Sandomierza do Ujazdu, z Chańczy do Pielaszowa, a także szlak zwany „niepodległościowym”.

2. Kościół pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny tzw. „stary”

W Sulisławicach bardzo wczesnie wybudowany został kościół, którego fundatorem był prawdopodobnie ochrzczony w okresie przyjęcia chrześcijaństwa przez Polskę, woj Sulisław (nazwisko przypuszcza się, iż pochodzi od słowa sula – włócznia). Zachowane części murów starego, romańskiego kościoła, swą formą i stylem wskazują na duże podobieństwo do najstarszego kościoła w Krakowie, pw. świętego Wojciecha z XI w.

Kościół „stary” w Sulisławicach. Stan z około 1900 r.

W XIII w. prawdopodobnie sulisławski kościół zniszczony został przez Tatarów. Obok zniszczonej świątyni zbudowany został kościół drewniany. Około 1600 r. staraniem księdza Sadowskiego wymieniona została część drewniana kościoła poprzez dobudowanie murowanej drugiej części (obecnie jest to część otynkowana) do dawnego kościoła z XII w. Kościół ten w obecnym kształcie poświęcony został w dniu 24 sierpnia 1604 r., a konsekrowany w dniu 29 lutego 1660 r. przez bpa Zygmunta Czyżowskiego sufragana płockiego za zgodą bpa krakowskiego Andrzeja Trzebnickiego.

Na starszej (zachodniej) części kościoła zachowały się gmerki (znaki kamieniarskie, stosowane do połowy XIII w., jako dowody wykonanej pracy), od południa zaś romański portal wejściowy z około XIII w. z drzwiami drewnianymi i okuciami w stylu późnogotyckim. Wystrój wnętrza wykonany został w XVIII w. W 1748 r. staraniem ks. Wojciecha Rychlickiego dobudowana została zakrystia wraz z kryptą (w czasie II wojny światowej mieściło się tam schronisko „Jędrusiów”). Obecnie zaś izba pamięci poświęcona temuż oddziałowi). Polichromia wykonana została w 1937 r. przez Jana Bukowskiego.

W kościele zachowało się wiele zabytkowych elementów powstałych w XVII i XVIII w. Na ścianach widnieją obrazy: „Ukrzyżowanie Chrystusa” z II połowy XVII w. oraz „Zaśnięcie” i „Wniebowzięcie” Matki Bożej z około 1646 r., które powstały z fundacji prepozyta sandomierskiego Wojciecha Lipnickiego, a przypisywane są dominikańskiemu malarzowi Antoniemu Nuceniemu. Na uwagę zasługują także dwie drewniane figury biskupów – patronów Polski, świętego Stanisława i świętego Wojciecha z XVIII w.

We wnętrzu znajduje się również cały szereg tablic nagrobnych i płyt np. pośrodku nawy, w posadzce widoczna jest płyta nagrobna o zatartym i nieczytelnym napisie. Ponadto w świątyni umieszczona została rokokowa ambona, dwa zespoły

ławek, neogotycka ławka kolatorska i drewniany parapet chóru muzycznego, wsparty na dwóch słupach z II połowy XVIII w. Natomiast zakrystia pochodzi z I połowy XVIII w.

Kościół ten w latach 1650-1888 był miejscem modlitw wiernych przed łaskami słynącym obrazem Matki Bożej Bolesnej – dziś nazywanym obrazem Matki Bożej Sulisławskiej, który w ołtarzu głównym umieszczony został 7 września 1655 r. (początkowo wisiał w ołtarzu bocznym. Obecnie w ołtarzu głównym znajduje się kopia cudownego wizerunku).

Po zatwierdzeniu w XVII w. przez bpa Andrzeja Trzebnickiego kultu Matki Bożej Sulisławskiej, w sanktuarium tym codziennie odprawiane były Msze święte, jak również oficjum do Matki Bożej, a w niedziele i święta śpiewane Godzinki z udziałem wielu pielgrzymów. Potwierdza to zachowany z tamtego okresu protokół wizytacji, w którym przeczytać można, że: „W głównym ołtarzu jest obraz słynący łaskami Najświętszej Maryi Panny, do którego napływa z pobożnością liczny lud”.

Warto zaznaczyć, iż w XVIII w. porządek niedzielnych nabożeństw był bardzo rozbudowany, o czym dziś świadczą zachowane materiały archiwalne. W świetle tych źródeł wiadomo, iż gdy ucichły poranne dzwony, śpiewana była jutrznia, potem odmawiany był różaniec, następnie odprawiana była Msza święta, po której – wedle ówczesnych zwyczajów – głoszone było wiernym kazanie. O godzinie 10.00 ponownie rozległo się bicie dzwonów, po czym odmawiany był pacierz, powtarzany katechizm i wygłaszana nauka. Po tym „katechetycznym” przygotowaniu miało miejsce pokropienie wodą święconą, tak zwana aspersion z procesją, a po niej uroczysta, śpiewana Suma. Po południu, około godziny 14.00 znów rozległo się bicie dzwonów, aby przywołać lud na Nieszpory, a w Wielkim Poście na Gorzkie Żale, które cieszyły się dużym udziałem wiernych. Po 1888 r. nabożeństwa te przeniesione zostały do nowo wybudowanego kościoła.

3. Kościół pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny tzw. „nowy”

W latach 1871-1888, obok tzw. starej świątyni, wybudowany został nowy kościół, w stylu angielskiego neogotyku, o układzie bazylikowym według planów Wojciecha Bobońskiego i Bronisława Muklanowicza dzięki staraniom ks. Józefa Czapli – ówczesnego proboszcza parafii.

Kościół „nowy” w Sulistawicach. Stan z około 1900 r.

Kościół posiada trzy nawy równoległe, nawę poprzeczną oraz dwie wieże o strzelistych, stożkowych hełmach. Wzniesiony został z szarego piaskowca, bez zewnętrznych tynków. Konsekrował go w 1888 r. bp Tomasz Teofil Kuliński z Kielc. Przy okazji konsekracji świątyni przeniesiony został również cudowny wizerunek Matki Bożej ze starego kościoła i umieszczony w ołtarzu głównym, gdzie jest czczony do dziś.

Ołtarz główny wykonany został w 1881 r. w Krakowie. Natomiast ołtarze boczne – jeden z wizerunkiem świętej Teresy od Dzieciątka Jezus, a drugi ze świętym Stanisławem Kostką – pochodzą z przełomu lat 1890-1897.

*Wnętrze „nowego” kościoła w Sulisławicach.
Widok na prezbiterium i ołtarz główny.
Stan z około 1900 r.*

We wnętrzu świątyni umieszczone zostały także stacje Drogi Krzyżowej wykonane w latach 1910-1917, ołtarz soborowy wstawiony do kościoła w latach 80. XX w., jak również ławki z przełomu lat 60. i 70. XX w. oraz ambona i chrzcielnica.

Na uwagę zasługują także dwa gotyckie witraże znajdujące się w prezbiterium i przedstawiające, jeden świętą Annę, a drugi świętego Joachima oraz symbole trzech cnót Boskich, a także nad chórem witraż Matki Bożej Sulisławskiej. Witraże zaprojektował Karol Frycz, a wykonała je firma Żeleńskiego w Krakowie w 1912 r.

Kościół posiada dwie zakrystie i chór. W chórze tym znajdują się zabytkowe organy pochodzące z lat 1888-1889, prawdopodobnie wykonane przez firmę Adolfa Antoniego Homana z Opatowa. Trzeba zaznaczyć, iż w latach 2001-2004 przeprowadzona została renowacja zarówno chóru, jak i organów.

Organizacją konserwacji zajęli się członkowie Stowarzyszenia Miłośników Sanktuarium, którzy znacznie wsparci zostali przez mieszkańców Staszowa w tym m.in.: przez Tadeusza Wrześniaka oraz pracowników i uczniów Zespołu Szkół przy ulicy Koszarowej.

W świątyni, tuż obok prezbiterium powieszona została kopia Cudownego Obrazu Matki Bożej Sulisławskiej o wymiarach 2 m x 1,45 m. Obraz ten w 1976 r. namalował artysta Tomasz Staszewski.

We wnętrzu świątyni umieszczonych zostało także wiele pamiątkowych tablic i portretów. Odnaleźć tam można: m.in. tablicę upamiętniającą kradzież obrazu w 1992 r. i jego reintonizację w 1994 r., a także tablicę poświęconą pamięci: o. Wincentego Babrzyńskiego CR – misjonarza pracującego w USA, partyzantów z oddziału „Jędrusie”, ks. Władysława Chudzikowskiego oraz portret ks. Józefa Czapli – proboszcza i budowniczego tegoż kościoła.

Ponadto na uwagę zasługują także freski z postacią świętego Kazimierza, świętego Stanisława biskupa i męczennika, świętego Izydora oraz malowidła nad łukiem nawy głównej przedstawiające cztery pory roku i symbolizujące pomoc jaką udziela Matka Boża każdemu człowiekowi.

Natomiast w kruchcie zawieszony został wizerunek Matki Bożej Płaczącej, który namalował w 1992 r. Stanisław Dudek. Pierwotnie obraz ten przebywał w parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Tarnobrzegu Serbinowie. W 1997 r. ks. Michał Józefczyk – proboszcz tejże parafii podarował go sulisławskiemu sanktuarium.

W kruchcie znajdują się również tablice z nazwiskami osób, które swoimi ofiarami pieniężnymi i nie tylko, znacznie wsparły remont świątyni. Wśród wymienionych tam nazwisk odnaleźć można osoby pochodzące ze Staszowa.

W świątyni tej przez szereg lat, począwszy od 1888 r. oddawana była cześć Matce Bożej Sulisławskiej. Do dziś obraz